

27. MART: SEDAMDESETOGODIŠNJICA **Zašto danas moramo objašnjavati 27. mart?**

piše Miodrag Janković

Do pre nekoliko godina u školskim udžbenicima mogla se pročitati samo «istina» titoističke škole. Sada se sporo ide ka nekoj drugoj verziji ovog ključnog događaja u našoj novijoj istoriji. Možda će, verujmo, uskoro srpska deca učiti da su Britanci platili puč 100.000 funti sterlinga, da su glavni izvođači, uz asistenciju Čerčilovih obaveštajaca, bili srpski oficiri, političari, profesori Univerziteta i akademici, od kojih samo nekolicina nije primila engleski novac.

Pre dve godine, knjiga «Knez Pavle – istina o 27. martu», Jankovića i Lalića, izazvala je osude zvanične historiografije kao «senzacionalistička», «previše novinarska». A to je bila priča o puču zasnovana na svim postojećim izvorima, uključujući i vrlo značajni Arhiv Kneza Pavla, koji se čuva na Kolumbija Univerzitetu u SAD, čiju je kopiju za Arhiv Jugoslavije uspela da dobije Kneginja Jelisaveta Karađorđević. Ova knjiga je imala dva tiraža i prodana je u neverovatnih 30.000 primeraka. Za jednu knjigu iz istorije – dosad nezabeleženo.

Zaokruženju istine o 27. martu danas još nedostaju samo dokumenta iz ruskih arhiva. Sve drugo je dostupno, od nedavno i pisana zaostavština generala Bore Mirkovića, glavnog pučiste. Objavljeni su i pohranjeni u našim arhivima izveštaji engleskih agenata koji svome premijeru šalju raporte o uspešnoj misiji u Srbiji. U njima se nalaze imena Srba - kolovođa i pomagača, kao i opis zavere koja je našu zemlju bespotrebno uvela u rat, dovela do bombardovanja Beograda 6. aprila 1941, strane okupacije jugoslovenskih zemalja, građanskog i verskog rata i najzad, do poništenja Kraljevine i ustoličenja diktature KPJ i njenog vođe Josipa Broza. Ove okolnosti iskoristili su Hrvati i posle proglašenja njihove NDH (10. april 1941.) učinili stravičan zločin - genocid nad srpskim narodom koji je ostao nekažnjen.

Srbiju je 27. mart koštao milion i pet stotina hiljada života, nastavak mrcvarenja u Titovoj Jugoslaviji a može se kazati i da je današnje ponižavanje Srbije od strane sila koje su je bombardovale 1999. godine, indirektno tekovina 27. marta.

Zbog čega se toliko insistira na objašnjavanju događaja koji se odigrao pre punih sedam decenija, zašto se zahteva rehabilitacija Kneza Pavla, jedinog Karađorđevića koga su komunisti proglasili za «ratnog zločinca»?

Pre svega, da bi nam krvavo stečeno iskustvo od 27. marta poslužilo, kako danas, tako i u budućnosti, kao scenario koji se nikako ne sme ponoviti.

Dakle, mora biti jasno svakome ko se pašti da usreći Srbiju, šta se događa sa srpskim narodom kada pojedini domaći «spasioci» svoje taštine stave u službu interesa stranih sila i uz pomoć tuđinskog novca uvedu zemlju u kaos i pogibiju.

I to nije sve. Mora biti jasno da je Knez Pavle bio primer državnika kakav Srbiji treba. On je nedvosmisleno bio anglofil, pa ipak, taj veliki plemić, koga je engleski kralj odlikovao Ordenom Podvezice, najvišim odlikovanjem koje postoji u britanskom kraljevstvu, taj srpski Knez odbio je da posluša engleskog kralja i za račun Engleza, naredi samoubistvo Jugoslavije. Knez Pavle je, poučen iskustvom iz Prvog svetskog rata, želeo da sačuva živote ljudi, da spreči tragediju i to je učinio sa punom svešću o posledicama za sebe i svoju porodicu.

Postoji i jedan drugi aspekt 27. marta: ono što bi mogli svrstati u «pučistički sindrom». Za poslednja dva veka naša istorija je zabeležila bune (npr. Katanska buna 1844. u Šapcu, Timočka buna 1883. u zaječarskom okrugu,...), prevrate, ubistvo Karađorđa, zatim kneza Mihaila, ubistvo kralja Aleksandra i kraljice Drage, ubistvo kralja Aleksandra Karađorđevića u Marseju... Skoro u svakoj generaciji zabeleženo je postojanje koterija, prevratničkih udruga, koje su spremale državne udare «zarad boljitka Srbije». Imali smo: «Crnu ruku» i «Belu ruku», «Konspiraciju», «Crveni kamerni orkestar», agenturu Kominterne, «Staljiniste», «Krcunovce» i «Rankovićevce», «jugoslovensku petu kolonu»... O savremenim pučistima pišaće istoričari za deceniju ili dve.

Prema tome, «pučistički sindrom» treba definisati, načiniti anamnezu koja će omogućiti terapiju za ovu društvenu bolest.

Dalje, jugoslovenstvo je dovelo do krize identiteta kod Srba odmah posle Prvog svetskog rata. A znamo da je stvaranje nove srpske elite danas, nemoguće bez odricanja od jugoslovenstva kao apostazije.

Zbog poštovanja državnog razloga vlada Dragiše Cvetkovića je, pristupivši Trojnom paktu, branila Jugoslaviju. Zanimljivo je da su i pučisti od 27. marta branili Jugoslaviju, da je u odbranu Jugoslavije stao i Ravnogorski pokret koji je bio oklevetan kao «velikosrpski».

Od dana kada je Srbija utopljena u Jugoslaviju (1. decembra 1918.) pa do danas, očevitno je da ne postoji srpska elita (zamenila ju je jugoslovenska i pseudojugoslovenska), a nedostatak srpske elite učinio je da svi tuđi (jugoslovenski ili strani) interesi budu pretežnji od srpskih.

Dakle, bilo je fatalno odsustvo ljudi sa integritetom, onih koji služe isključivo interesima Srbije i rade samo za Srbiju.

Zato je, eto, potrebno i danas objašnjavati šta se zapravo desilo 27. marta 1941. godine. I stalno ukazivati da je «pučistički sindrom»

svojevrsan virus opasan za perenitet (opstanak) srpskog naroda, uprkos ponekad i najboljim namerama pučista (slučaj generala Bore Mirkovića). Zar nije rečeno da je put do pakla popločan najboljim namerama?